

ת"ד 10366/12/15 - מדינת ישראל נגד אוריין אוולין דמארי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

21 פברואר 2017

ת"ד 10366-12-15 מדינת ישראל נ'

דמארי

לפני כבוד השופטת ענת יהב
בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת אוריין אוולין דמארי- ע"י ב"כ עו"ד
רפאלוב

גזר דין

בתאריך 17.11.16 ולאחר ניהול הוכחות, הורשעה הנאשמת בעבירות של נהיגה בקלות ראש ובלא תשומת לב לדרך, באופן שנכנסה לצומת, לא צייתה להוראת התמרור 301, המורה לה לתת זכות קדימה לרכב החוצה בצומת, כאשר באותה העת רכב מר ארנסט גבריאל - רוכב אופנוע וגרמה להתנגשות בין שני כלי הרכב, כאשר הרוכב נחבל וכך אף האופנוע, (עבירה בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה- סמל סעיף 4465 ועבירה בניגוד לסעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה- סמלי סעיף 2011 ו- 2029 בהתאמה).

אף על פי אירוע תאונתי זה, עזבה הנאשמת את המקום ללא שמסרה פרטים מזהים ללא דיווח למשטרה על קרות התאונה (עבירות בניגוד לתקנות 144א(1) ביחד עם סעיף 38(1)- סמלי סוף 3004 ו- 2008 בהתאמה, ועבירות לפי תקנה 144א(3) ביחד עם סעיף 38(1)- סמלי סעיף 3006 ו- 2008 בהתאמה).

בתאריך 19.1.17 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני הצדדים:

המאשימה:

מדגישה את העובדה שבתיק ניהלו הוכחות וכי הנאשמת לא נטלה אחריות על מעשיה - כך שנקודה זו אינה עומדת לזכותה בעת מתן גזר הדין.

מפנה לכך שהינה בעלת רישיון נהיגה משנת 2011 ולחובתה 4 הרשעות קודמות.

המאשימה מדגישה, כי אף על פי שפגעה ברוכב האופנוע וראתה זאת, לא עצרה אלא המשיכה בנסיעתה וברחה מן המקום.

המאשימה טוענת שמתחם העונש בשתי עבירות גם יחד הינן בין 6 חודשים ועד 12 חודשי פסילה, כאשר מבקשת את הרף התחתון במתחם לו טוענת, דהיינו 6 חודשי פסילה ורכיבים נוספים של פסילה על תנאי וקנס אשר ירתיעו את הנאשמת.

המאשימה לא הגישה פסיקה לביסוס בקשתה והמתחם לו עתרה.

טיעוני ההגנה:

עמוד 1

ההגנה מפנה לכך ששתיים מהרשעותיה של הנאשמת הן כהולכת רגל ולא כנהגת ומכאן שמדובר בנהגת זהירה וב"כ הנאשמת מבקש לראות באירוע זה כאירוע חריג ונקודתי, כך שאין אירוע זה מאפיין אותה.

עוד מפנה להכרעת הדין שם נקבע כי דובר לא בהתנגשות עם רוכב האופנוע, אלא סוג של "הצלפה - נגיעה".

אומר שהנאשמת טעתה לחשוב שאף אחד לא נפגע, כמו כן, מפנה לסוג החבלה ולנזק לאופנוע שהינם ברף התחתון. בנוסף מציין את התנהגות רוכב האופנוע, אשר קילל וצרח, כאשר היה בכך כדי לנמק את עובדת אי עצירתה, או לפחות לעמוד לזכותה לקולא.

הסנגור מבקש להסתפק בפסילה על תנאי וקנס נמוך בהיות הנאשמת נכה 75% המקבלת קצבת נכות.

ההגנה הגישה פסיקה וביקשה להסתפק בענישה הצופה פני עתיד.

הנאשמת טענה לטובתה, שלא ידעה שהיתה תאונה ולא חשבה כך, אחרת היתה יוצאת ונותנת את פרטיה. עוד ביקשה, שלא לשלול את רישונה שכדי להוציאו מאמץ רב מצידה.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין בדבר "**הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה**", קובע מעמד בכורה לעקרון ההלימה (גמול).

לצורך כך, יש לקבוע מהו מתחם הענישה אשר נוטל בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה, הערך החברתי אשר נפגע, מידת הפגיעה בו ומדיניות הענישה הנהוגה בבתי המשפט (סעיפים 40 א', 40 ב' ו- 40 ג' (א) לחוק העונשין).

נסיבות ביצוע העבירה

כפי שנקבעו בהכרעת הדין אינן מהחמורות, שכן הנאשמת עצרה בקו העצירה של תמרור העצור, אשר היה מוצב עם כיוון נהיגתה, ואף קיבלה אישור מנהג האוטובוס אשר היה בנתיב החוצה הקרוב אליה לצאת אל תוך הצומת, אולם לא בדקה את מצב הנתיב השמאלי אשר רחוק ממנה. שם אירעה ההתנגשות ורוכב האופנוע נפל מרכבו.

כמו כן, צודק ב"כ הנאשמת כשהוא מפנה לסוג המגע שהיה בין כלי הרכב של הנאשמת ורוכב הקטנוע המדובר בנגיעה - צליפה ולא פגיעה ממש, אולם די היה בכך על מנת לגרום לערעור יציבותו של הקטנוע ונפילתו של הרוכב מעליו.

עדיין פגיעת הרוכב היתה קלה ומצוייה ברף הנמוך. לנסיבות אלו יש להוסיף את התנהגות הנאשמת עובר לתאונה שפנתה מן המקום ולא עצרה למסור את פרטיה או לברר את מצב הנפגע, אף על פי **שהיה עליה להבין** כי הינה מעורבת בתאונה.

הערך החברתי אשר נפגע

הערך שנפגע הינו שלום הציבור, שלמות גופו ואף שמירת רכושו, במקרה זה אכן נפגע רוכב הקטנוע, כשנפל בעליו, אולם מדובר בחבלה ברף הנמוך שלו.

לעניין עזיבת המקום בלא שמסרה את פרטיה, המדובר בערך חברתי אשר מטרתו הינה כפולה, האחת- לברר את פרטי התאונה באופן המיטבי, והשנייה- היא מתן עזרה באופן מידי אם אכן יש צורך בכך.

במקרה זה הנאשמת שמעה "בום חזק", ראתה שרוכב הקטנוע עמד על רגליו ואף צעק לעברה וקילל אותה, כך שהיה ברור שמדובר בפגיעה קלה, אולם כפי שקבעתי, חובה היה עליה לעצור ולברר את המצב לאשורו ולמסור את פרטיה- כך שאני קובעת כי הפגיעה בערכים המוגנים הללו היו ברף הנמוך שלהם.

מדיניות הענישה:

המחוקק קבע פסילת מינימום של 3 חודשים למי אשר הורשע בעבירות מן התוספת הראשונה ו/או למי שהורשע העבירה מן התוספת השנייה אשר גרמה לתאונת דרכים.

במקרה זה, הנאשמת הורשעה בסעיפים 38(2) ו- 38(1) לפקודת התעבורה, כך שלצידן של העבירות קיימת סנקציה של פסילת מינימום ל- 3 חודשים, אלא אם קיימים טעמים מיוחדים בהם בית המשפט יתחשב ויטה להקל ולהפחית מכך.

פסילת המינימום כשלעצמה מבטאת את רמת הענישה אשר החוק מכון אליו ככזה אשר ראוי להטיל במקרים כאלו.

ת.ד. 13007/08 מד"י נ' יום טוב- הנאשם הורשע בעבירות של אי עצירת רכבו ואי מסירת פרטים בתאונת דרכים בה נגרם נזק גוף- בית המשפט השית עונש של פסילה בת 3 חודשים, קנס ופסילה על תנאי. במקרה זה המדובר היה בהסדר טיעון, נוכח העובדה שהנאשם שהה בחו"ל.

ת.ד. 166-01-11 מד"י נ' ניג'ם- הנאשם הורשע בפגיעה בהולך רגל במעבר חצייה, אף על פי כן, המשיך בדרכו ורק בחזרה עצר ומסר לשוטרים כי היה עד לתאונה- בית המשפט גזר עונש של 6 חודשי פסילה, ורכיבים נוספים.

לאור החקיקה והפסיקה אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם עבירות אלו שבהן הורשעה הנאשמת הוא בין 3 חודשים ועד 10 חודשי פסילה.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה:

הנאשמת נוהגת משנת 2011, כאשר לחובתה 4 הרשעות, מתוכן 2 הרשעות כהולכת רגל.

לנאשמת נסיבות בריאותיות כפי שפירטה ההגנה.

העונש הראוי לנאשמת

אף על פי שנסיונות ביצוע העבירות אינו מצוי ברף הגבוה, לא ניתן להתעלם מן החומרה שלהן בהתקיימן ביחד, ובעיקר לאור הסתלקותה של הנאשמת ממקום האירוע, ומכיוון שלא מצאתי כי יש חריגים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה (סעיף 40ד' לחוק העונשין), הרי שהענישה צריכה להימצא במתחם אותו קבעתי.

אתחשב בעובדה כי הענישה תהא לעולם ענישה אינדיווידואלית ולא מכאנית, תוך שיקלול נסיבותיה האישיות של הנאשמת (לענין שזה, ראה **ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מד"י**).

לאור כל זאת, ובשקלול העובדה כי הנאשמת לא הודתה ואף על פי שזו זכותה לעשות כן, הרי שהודאה אינה עומדת לזכותה כשיקול לקולא, העבירות שבהן הורשעה, נסיבות ביצוע העבירה, החבלה הקלה בה נחבל רוכב הקטנוע ונסיבותיה האישיות, אני גוזרת עליה את העונשים הבאים:

1. קנס בסך של 1500 ₪, הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 21.3.17

2. פסילה בפועל של 4 חודשים, הפסילה תחל לא יאוחר מיום 1.4.17 .

על הנאשמת להפקיד את רישונה עד למועד זה במזכירות בית המשפט.

לא יופקד הרישיון, תהא הנאשמת פסולה מלנהוג, אך הפסילה לא תימנה.

3. פסילה של 4 חודשים וזאת על תנאי לשלוש שנים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה שבט תשע"ז, 21 פברואר 2017, במעמד הנוכחים ובהעדר הנאשמת (לבקשת ב"כ).